

כניסת השבת:

ירושלים: 17:36

ת"א: 17:51

חיפה: 17:41

באר-שבע: 17:54

ציאת השבת:

ירושלים: 18:47

ת"א: 18:49

חיפה: 18:48

באר-שבע: 18:50

יריית פתיחה / אישי פרי

1. יהודים של מרן - - -

בצו האלוקים, נוטל אברהם אבינו את מקל

נודודיו ויוצא אל ארץ גזרה בלתי-נודעת. אבל לא בגפו יעשה זאת. גם את חניכי-ביתו ייקח. מה להם ולצו האלוקים האישי? פלא!

הדבר יתבהר, לנוכח התייחסותו של אברהם לגיורים שחוסים תחת כנפיו. המקרא מגדיר אותם "הנפש אשר עשו בחרן". ולפי דברי רש"י, בהחלט נחשבים אלו ליצירתו של אברהם העברי, וזאת משום, שכל מי שמגדיר אנשים, נחשבים המה לילדיו ממש!.

ולפיכך, מה פשוט אפוא, שבמסע אישי, כשם שלא נוטשים את הילדים הביולוגיים, כך לא נוטשים את הילדים שחשובים לכאלו! מעמדם של אותם גיורים שהסתפחו לנחלת העם היהודי בזכות אברהם לא שונה! מפעים!.

אברהם אבינו מאמץ אל ליבו ונפשו את מחפשי-הדרך בישימון החיים. בליבו הרחימאי והאבהי, הם מוצאים נחלה. איננו רק עמוד-תמך מבחינתם - אלא עמוד-יסוד רגשי ולבבי. התמקדות אבסולוטית באחר הנזקק או הנאנק.

ולא רק כאן.

רואים אנו את אבינו אברהם, שמבצע מעשה הרואי ונועז, כאשר יוצא הוא למאבק נחוש וחזיתי מול ארבעת מלכים אבירי-כח ואונים, במטרה להציל את בן-אחיו לוט השבוי ביד צר. אין ספק, כי מדובר בכניסה לגוב-אריות אנושי, אך אברהם לא יותר. נכנס הוא לנעליו של לוט, חש ומרגיש כאילו הוא עומד שם, במקומו. ומשום-כך, את הכל יעשה כדי שיפדה ממיצר.

אבא, כבר אמרנו.

אברהם אבינו מבטא את מידת החסד הנעלית ביותר, העוקדת את ה'אני' באורח טוטאלי, תוך התמסרות כלילה עבור אחר האחר.

כך במסע נודדים אישי - כך במלחמת-חרמה מול ארבעת מלכים.

***

ברשותכם, אצטט קטע מטור דומע ונוגה שאני מפרסם בביטאון ש"ס "יום ליום", אחרי לכתו של ענק הדורות, מרן הרב עובדיה יוסף צוק"ל, שכה הולם את הדברים האמורים:

ערב פסח האחרון, הייתה לי הזכות לראותו הוגה בספריו, אחוז שרעפים, עשר דקות בודדות. שפתיו דולקות, ומצחו חרוש-קמטים. דומה היה, כי מרן לא איתנו. הוא נטוע בספרי השות"ם. בים של ספרים נערמים, הוא שוחה כרגע.

הגיליון מוקדש

לזכרו הקדוש של גאון הדורות, קדוש ישראל, מרן רבינו חיים עובדיה יוסף בן גורג'יה זיע"א

גיליון "פרשת השבוע" - לאנשים שחושבים קצת יותר.

עורך ראשי: אישי פרי. יועץ תוכן: יצחק העברי. לקבלת הגיליון פנו למייל המערכת:

abyisrael@gmail.com פלא: 0504116867. לפרסומות והנצחות פנה לפל: 0504195535

יריית פתיחה / אבישי פרי (המשך)

גם נשימות פיו הספונטניות, כך נראה היה בעיני, היו רוויות באהבה יוקדת ורבת-תעצומות לתורה. פניו האירו כברק וזרחו כשמש. זר בל יבין. בעיני משתקפת מנורה טהורה, ששמנה זך, ונוצץ בצלילותו. שמץ של חול אין בו. כשדידה בקושי לעבר הסלון הסמוך בשביל לדבר בענייני החג והשעה, דומה היה, כי ראשו נעוץ כרגע בספר השו"ת אבני ישפה סימן ל"ג, הלכות תרומות ומעשרות - בו הגה. ואני לא מכזב דבר; בעיני ראיתי את הספר.

וכשדיבר, שמענוהו, והוא דיבר מכבשונו הלב השופע. קולו של מרן היה נימוח כל-כך. רך כחמאה, כדרכו. הרגשנו בנים ליד אבא, חומל ומלטף. ועתה, יתומים היינו ואין אב. ולא בשם המנטרה הקלאסית המתבקשת בטרגדיה מעין זו. אבא שלנו נפטר, במלוא מובן המילה.

***

כבר דרשו דורשי רשומות: מפני מה "קשה פטירתם של צדיקים כחורבן בית אלוקינו"? מה ההקשר בין השניים? אלא, ששני פנים לו לחורבן: החורבן הישיר ומשנהו העקיף. כלומר: כאב אבדן בית המקדש, וכאב העדר השפעותיו הרוחניות הייחודיות והסגוליות.

על-דרך זה ניתן גם לקונן: ישנו דור עם מרן זיע"א, וישנו דור בלי מרן זיע"א. דור חדש קם עם הסתלקותו הטראגית של קדוש האומה היהודית, רבנו הגדול זיע"א.

יזכר: מרן זיע"א חולל מהפך לא רק בגבולה הטריטוריאלי-יהודי של יהדות ספרד המפוארת כאשר השיב העטרה ליושנה - הוא חולל מהפך במדינת היהודים כולה, כאשר הטמיע את הלקסיקון היהודי בלב המדינה החדשה, אשר לא ידעה את יוסף. מרן זיע"א גרם לכך שערכי-יסוד יהודיים לא יישמעו כמילים זרות בגרמנית, אלא חלק מהמשב-רוח הרענן ברחוב הישראלי המתנכר.

אתה מסתובב בפינות הארץ הישראלית לעיתים, ומגלה כמה הדברים הללו נכוחים כל-כך: תחת כל עיר אתה מגלה שנועם-שיחו של מרן זיע"א הופך לשגרת-מלל של יהודים ישראלים של חול שהעבודה והמרקע הם חייהם. היהודים בישראל, המה אפוא יהודים של מרן זיע"א. אתה רואה, איך שניבים יהודיים קדושים כמו 'שבת' ו'תפילין', הופכים בזכותו לנושא משמעותי מאוד בחיי היום-יום האפרוריים של מדינת הריקנות וההעדר. כן, בזכות רבינו הקדוש זיע"א, כמעט שלא תמצא היום יהודים, מדן ועד אילת, שלא יודעים מה זה "שמע ישראל"!!!

ואף יתרה מזו: מרן פוסק הדורות זיע"א, היה ה'חמצן' של העם היהודי. גם יהודי רחוק, הרגיש דרך הלב הרחימאי והאבהי שלו, כה קרוב. החיבוק היהודי של מרן זיע"א דרך אהבת התורה הנשמטית שלו, הביא מאות אלפים להחזיק בעץ החיים ולא לנשור, חלילה. צאו לרחובות הערים הישראליות ותראו!.

יותר משהיה מרן זיע"א אגדה היסטורית מהלכת ואפופת-הילה, כאשר גילם בקרבו דור אראלים מפואר ורב-ענפין, היה מרן זיע"א אגדה אנושית: ליבו נמס כמו המן בשעתו כשראה במעונו הקדוש את דניאל בן ה-7 שלקה בליבו! יותר משנשא מרן זיע"א, אביהן של ישראל, על לוח ליבו ריבואות, נשא על ליבו את יגאל מדימונה ורחמים מאשתאול! יותר משהפיל מרן רבינו זיע"א ממשלות, הפיל הוא לבבות!.

פורת יוסף, ילליו, בת ציון הורידי, הורידי כנחל דמעה! עם ישראלי גולה, קונן מרה!

בגדר ברכת האירוסין

בספר הרא"ש למסכת כתובות (ז, ב) חוקר בגדר ברכת האירוסין: "ברוך וכו' שאסר לנו את הארוסות והתיר לנו את הנשואות לנו על ידי חופה וקידושין", האם מדובר בברכת המצוות, או שמא מדובר בברכת השבח.

לפי הפשטות, הרא"ש נוקט בברור, כי מדובר בברכת השבח, שכן, לפי דבריו, אין כל עילה שיברכו על האירוסין כאשר איננו אלא הכשר לעיקר המצווה שהיא הנישואין.

ברם, נראה היה כי הדבר בהחלט תלוי מפורשות בדברי הגמרא עצמם. הנה הגמרא על-אתר (ז, ב) מביאה שני מקורות שברכת האירוסין דורשת מניין אנשים. האחד, מסיפור בועז והשדה, שם היה מעמד אירוסין בעשרה, ומאידך, מן הכתוב: "במקהלות ברכו אלוקים, ה' ממקור ישראל". ונראה, כי הדבר בהחלט תלוי זה בזה, שכן אילו הדבר נלמד מבוועז, הרי ששם היה זה בתוקף אירוסין, ובהחלט שדין הברכה כרוך באירוסין. אכן, הכתוב השני עוסק באורח כללי בברכות ההודאה והשבח והקב"ה, ומשכך, בהחלט שהדבר גם משליך ישירות על ההבנה בתחום זה של צריכות המניין כאן.

אלא, שצריך באמת להבין מדוע הרא"ש לא נימק זאת. ובפשטות נראה, כי נימק לאמיתו של דבר, שאין כל עילה שיהיה זה ברכת המצוות, ושיהיה נוסח של ברכה מעין זו. ראה בדבריו שם.

אכן יש מקום אולי לבוא ולחדש, כי גדר ברכת האירוסין הוא כגדר ברכת הנהנין, משום שהאשה אסורה לאדם עד רגע הנישואין, והברכה מתירה את זו עליו. וכעין ברכת הנהנין שהמאכל אסור לו והברכה מתירה אוותו לו (ראה מה שהרחיב בזאת בספר פרדס יוסף על התורה בפרשת בשלח ובהקדמה).

הרב יעקב ב. פרידמן סופר והוגה-דעות חרדי

בס"ד, ליל יום ארוסך

לנפש ידידי, אמן הנפש וקולמוס הנשמה
ממעתיקי השמועה של תורת בית הישיבה
הרב **אברהם ישראל נ"י**
בהוקרה עמוקה
יעקב ב. פרידמן

הרב א. פלד

קהילת "תקווה", אודסה חתן יקר,

בחי' הנישואים ניתנת לנו ההזדמנות האמיתית
להבין ולהכיר את עניין הנתינה והערך שבה.
השלב ההתחלתי הוא בין בני הזוג הטריים
שלומדים וחווים שאחד הדברים הבסיסיים
בבניית קשר ובית איתן, זה לתת ולתת. זה
הזמן שבו נותנים ונותנים ומכל הלב, ללא
משחקים, מסיכות או העמדות פנים. פשוט
נותנים מהלב.

כי זה לתת את כל כולך למשהו שהוא חלק ממך.

מהר מאד (בע"ה) מתחילים לחוות את עניין
ההורות ואז זה מתרחב לכל שעות היממה ללא
כללים, זמנים, שעות, וכי'
זה פשוט לתת את כל כולך ואת כל ליבך ללא
רצון או צורך לתמורה.

כי זה לתת את כל כולך למשהו שהוא חלק ממך.

אברהם ישראל היקר,

מידי שבוע אתה נותן ונותן את ליבך למען הכלל
ללא שכר (פיזי) כלשהוא.
השקעתך, שלה אין גבול ומידה לא ניתנת כלל
לשיעור.

אאחל לך מכל הלב, שעם הלב הרחב שלך, תזכה
להעצים את מידת הנתינה המיוחדת והנדירה
שלך בבניית ביתך עם כלתך **דינה רבקה שתחי'**,
בית נאמן שיושגת על אדני התורה והחסד. אמן!
את הבסיס כבר יש לך, ובגדול!
מזל טוב, מזל טוב!

יגאל דילמוני

סמנכ"ל מועצת יש"ע

ישראל, מזל טוב!
שיהיה לך הרבה מזל טוב, ברכות והצלחה!

ישי לוי אדריכל ירושלמי

אח צעיר יקר ומוכשר
כידוע, אמר כבר מי שאמר
ש...לעולם לא מאוחר.
מן הסתם, גם על ברכות הדבר נאמר.

אז מה נברך ומה נאמר
כשהכל מן הסתם כבר נאמר
בייחוד למי ששמו יצא כשם דבר
כמוכשר המתברך בכל מאמר

אז ידידי היקר
מה שנתר
זה לברך אתכם, הזוג המאושר
שיהא זה הקשר בר קיימא ולבניין מפואר

עם יסודות עמוקים וחזקים ובינוי מבוסס ואיתן
בפאר והדר ממרזב הגג ועד למפתן
והשמחה תרומם את גג הבית, וברכה אל הבית תביא
וכמו בסוכות, הגג תמיד יהיה פתוח עד הרקיע השביעי

וקו התקשורת היחידי בבית יהיה מהדור הישן והטוב מכולם...
קו תקשורת ישיר, לבורא העולם.

בהרבה אהבה ישי לוי

"רך כחמאה"

"... וכשדיבר, שמענוהו, והוא
דיבר מכבשונו הלב השופע. קולו
של מרן היה נימוח כל-כך. רך
כחמאה, כדרכו. הרגשנו בניים
ליד אבא, חומל ומלטף. ועתה,
יתומים היינו - ואין אב. ולא בשם
המנטרה הקלאסית המתבקשת
בטרגדיה מעין זו. אבא שלנו
נפטר, במלוא מובן המילה."

בתמונה: כותב השורות נצפה
מאחורי מרן זיע"א, עם תום
השיחה במעונו - ערב פסח
תשע"ג.

לבקשת רבים:

הנה התייעוד של כותב השורות שב אל מעונו של הקבצן הפרסי במאה שערים בראשון
השבוע, כדי להודות לו על ברכתו הפלאית, שהתקיימה עד להפליא.

לתשומת-לב: נתברר כי האיש מוכר בעיקרון כלי כסף ישנים, ואיננו פשוט-יד סטנדרטי. כמו
כל המוכרים הקשישים בשכונת מאה שערים, גם הוא יושב בטל בחנותו הישנה, עם הסחורה
העתיקה הנערמת לה בתוהו רב. משכך, איש לא נכנס אליה כדי לרכוש דבר או שניים. בעיני,
מוכרים אלו, ודאי חשובים לפושטי-יד, אם כי סמוזים. "אני כאן כבר ארבעים שנה", סיפר לנו
השבוע יוסף המוכר-קבצן.